

Kaz kapitola 4.

[1] Znovu jsem pohleděl na všecken útisk, který se pod sluncem děje. Hle, slzy utiskovaných, a oni jsou bez utěšitele, jejich utiskovatelé mají v rukou moc, a oni jsou bez utěšitele. [2] Vychvaloval jsem mrtvé, kteří dávno zemřeli, více nežli živé, kteří ještě žijí. [3] Ale nad oboje líp je na tom ten, kdo ještě není a nevidí zlo, které se pod sluncem děje. [4] Viděl jsem též všechno pachtění i vše, co prospěšného se koná, a jak přitom jeden na druhého žárlí. Také to je pomíjivost a honba za větrem. [5] Hlupák skládá ruce v klín a užívá se. [6] Lepší na dlaň odpočinku než hrstě plné pachtění a honby za větrem. [7] A znovu jsem pohleděl, jak všechno pod sluncem je pomíjivé. [8] Někdo je sám a nikoho nemá, ani syna ani bratra, a všechno jeho pachtění nebere konce, jeho oko se bohatství nenasytí. "Pro koho se pachtím a sám se připravuji o pohodlí?" Také to je pomíjivost a úmorná lopota. [9] Lépe dvěma než jednomu, mají dobrou mzdu ze svého pachtění. [10] Upadne-li jeden, druh jej zvedne. Běda samotnému, který upadne; pak nemá nikoho, kdo by ho zvedl. [11] Také leží-li dva pospolu, je jim teplo; jak se má však zahřát jeden? [12] Přepadnou-li jednoho, postaví se proti nim oba. A nit trojitá se teprv nepřetrhne! [13] Lepší nuzný moudrý chlapec než starý král, ale hloupý, který nedovede přijmout poučení. [14] Vyšel z vězení a stal se králem, narodil se jako chudás a došel království. [15] Shledal jsem, že všichni živí, ti, kdo chodí pod sluncem, byli při tom druhém, při chlapci, jenž nastoupil po něm. [16] Nesčetný byl všecken lid, jemuž byl v čele, ale radovat se z něho nebude už příští pokolení. Věřu i to je pomíjivost a honba za větrem. [17] Dej si pozor na každý krok, když jdeš do Božího domu. Pohotovější buď k slyšení než k přinášení obětí jak hlupáci; ti ani nevědí, že činí něco zlého.